Ավետիք Իսահակյան

Մորս գերեզմանը աշնանը

Հա՜մր, լո՜ւռ գերեզմաններ,
Մոխրացած կյանքեր,
Մորս գերեզմանը
Մի չնչին հողաթումբ՝
Վրան մի դեղին, չորացած բույս,
Որ դողում էր բարակ քամուց:
Մի դեղին, չոր խոտ …
Կարծես սրտիցս է բուսել.
Չեմ կարող մոռանալ նրան,
Աչքերիս առաջն է նա.
Միշտ, միշտ:
Դողում է, երերում …
Ու կանչում է ինձ,
Կանչում է ինձ. Ինձ է կանչում,
Իր մոտ, այս կտոր հողի մոտ,
Որ ամենաթանկ հողն է, մի բուռ հողը,
Ողջ հողագնդի վրա,
Կանչում է ինձ այնտեղ.
Այնտեղ կարող է հոգիս
Հանգիստ գտնել.
Խաղաղվել …

1926